

Ա Պ Ո Ա Ի Ն Ե Ր Ը

... Եւ ագռաներն իրիկուան, սրգեղ ու բիրտ կանչերով
Կարծես կ'ուզեն քիչ մը լոյս կորզել յոգնած արեւէն:
Ոմանք՝ խոնջէնք օրուան, քառ՝ հանգիստ նըստարան,
Դըղեակի մեծ տանիքին անշարժ զարդերը կ'ըլլան:

Իսկ ուրիշներ, շնորհալի պար մը բըռնած օդին մէջ,
Շանքարգելին սուրին գէմ կըսուցն իրենց կը սրբեն.
Անդին ագռաւ մը խոշոր, քառած վըրան ցօղունին
Եւ վիշտովն իր մեկուսի, հանդիսական ու սրտում,

Բըլուրն ի վար կը նայի ուր կայ շարժում եւ հոծ կեանք:
Մայրիներէն բարձրաբերձ, նոնիներէն ինքնամիտփ
Կ'ելէ նիչը ագռաւին խրդնի խայթին պէս ընկնող:

Քիչ վերջ օրհնեալ մուրը հաս, պիտի ըլլայ խանձարուր,
Ազնուական եւ հրապարտ քրոջուններուն այս տարբեր,
Եւ հակակրանքն անցորդին ալ քրնանայ մինչեւ լոյս:

Ա. Ն. Ե. Լ.

* *

Ասում են ծաղկունքն այս կանաչ-կարմիր,
Քո զոհերն էին հայրենի երկիր:

Ով հայրենիքի համար է մեռել՝
Ձի մեռել ... ահա ծաղիկ է դառել:

Ահա ինչու է իմ սիրքը դողում,
Երբ մէկն ու մէկը ծաղիկ է փաղում:

ՅՈՎ. Հ. ՇԻՐՍԻ